

CATALÀ – categoria C

Escriure

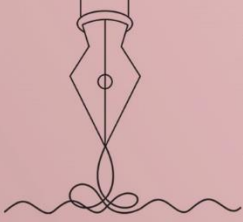
Escriure és pintar amb paraules,
les paraules són coses que dius,
quan dius mous la boca,
amb la boca parles o rius.

Quan rius estàs contenta,
quan estàs contenta hi ha sol.
M'agrada el sol i la lluna
i la música: rock & roll!

La música són vibracions
que floten pel cel
el cel pot ser blau
o pot ser del color de la mel.

La mel és dolça
com el sucre o les lllaminadures
algunes són toves
i altres són dures.

La pedra és dura,
i el metall, i la fusta

La llei també és forta
però a vegades no és justa.

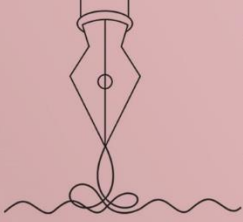
Ser justa és que tothom tingui drets
i que tothom sigui igual
jo crec que sóc justa
ja que intento portar-me genial.

El gelat és genial
de xocolata, maduixa o llimona,
està fred quan el llepes
i es desfà tota l'estona.

Una estona pot passar ràpid,
O a vegades passa lenta
Com quan corres una cursa
i el teu ritme no augmenta.

Córrer és un hobby,
També ho és escriure faules
Escriure és un hobby,
I escriure és pintar amb paraules.

Noa Abike Bazuaye Martínez

CASTELLANO – categoría C

ESTARÉ

Aunque no dure nada este relámpago,
que la tierra nos tome
el aire tomado.

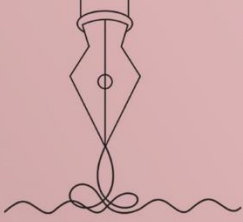
Aunque no permanezca en tu tierra,
en tu escritura, en tus callos,
estaré en tu aliento, en tu nuca, en tu canto.

Me colaré
en los lugares más profundos como un alivio,
desde el pie hasta el ombligo.

Juntemos nuestros ríos,
plantemos cólera en nuestro cuerpo,
dejemos al mar silencioso hasta el naufragio,
que la luna redonda, salve con sus manos blancas
a la madre y al niño.

Aunque dure mucho esta oscuridad,
estaré en la pubertad, en los estadios, en tus huertos,
me iré a los lugares más comunes, como una inquietud,
desde el alba hasta el rocío.

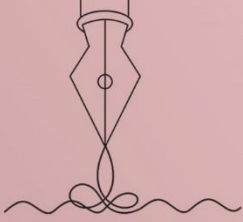
Separemos nuestras minas,
plantemos tristeza en el orgullo,
dejemos a la tierra temblar tanto como quiera

y muramos de un abrazo,
que el sol redondo, con sus manos brillantes,
salve al padre y al niño.

Aunque,
aunque
estaré en tu aliento,
estaré como un alivio impacientado.

Carla Sanmartín Wagemann

CATALÀ – categoria B

nana
nen
nina
nona
nuna

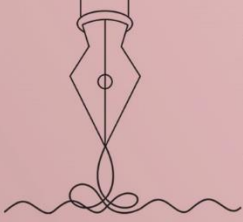
La nana que no em canta la iaia,
des de que vaig marxar d'allí,
ara me la cantes tu,
a compàs melodiós cada nit.

La mare deia que les nanes,
no eren tan sols per nenes,
i que jo tenia el poder,
de frenar prejudicis d'aquella mena.

Que la mena de nena no es aquella, que es maca,educada i juga a nines,
que la mena de nena no es aquella
que es menys nena i més nina.

La nina que pel meu novè aniversari em vas regalar,
aquella que em semblava meravellosa,
tot i no estar en perfecte estat.

Ella majudava a fer nones,perquè la nona era despistada,
i sovint no se'n recordava,
que també es somiava amb la vista apagada.

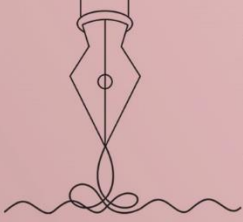
La nona era la sensació que m'envaïa
al estar fora de casa mes de 2 dies
i que el nono era el que el pare responia,
quan canviava el canal de futbol pel de joguines

Que les primeres joguines amb les que flirtejava
van ser les mateixes que de tant jugar-hi s'espantaven.
Recordo el teu espaiat somriure,
al veure com els meus plors de mitjanit s'esvaïen.

Veig com reies al intentar ensenyar-me el castellà,
la llengua que el teu pare thavia fet estimar,
i com em recordaves les meves pèssimes pronuncies de petit,
imitant les cançons de disney alhora que saltava sobre el llit.

Feies broma de les meves dents separades,
especialistes en menjar-se vocals i consonants plegades.
Amb l'avi, m'encantava veure la pel·lícula de Peter Pan
i com se li eriçava el bigoti al dir-li que volia viure a "nuna jamás"

La Nuna que casi no vaig tenir pel meu comportament trapella,
amagant-me sempre de la dutxa pero corrents de caps a la manguera.
Vaig dir-li al pare que volia un amic caní,
i em va respondre que no el tindria mai si seguia així.

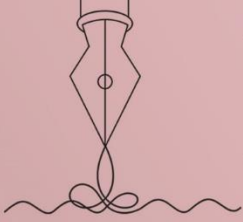

Em va prometre que tindria el meu estimat gos,
quan aprengué a dir perdó i aquest fos de debò,
no una paraula per ferlos pena,
per deixarme mirar cinc minuts més la cinderella,
sinó una paraula que em calés fons,
que em sortís desbocada de la boca pero originaria del cor

que no em frenés impulsos pel meu gènere,
que els nens també poden disfressar-se de princesa,
que a la meva Nuna l'havia de saber cuidar,
ja que aquelles dos orelles tortes eren el meu millor guardià.

Que s'ha de saber cantar nanes desafinades,
jugar a nines i no d'amagades,
fer nones amb una nina tot i no ser nena
i poder dir t'estimo a la Nuna i no ser un acte de feblesa.

Tània Keukenmeester Barnés

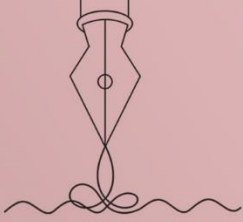

CASTELLANO – categoría B

NI DE MI CASA

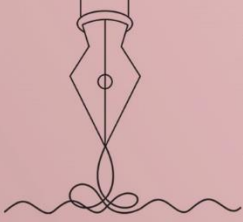
Si entráis aquí dentro
no os quedaríais ni un segundo.
Volveríais a mirarme para comprobar que realmente soy yo la que habita esta casa y os
apresuraríais en sacarme cuanto antes.
Yo os diría,
en cambio,
que todo lo que soy nace de estas ruinas
y que a pesar de confundirme a veces con ellas
les estoy empezando a coger cariño.
Una nunca debería quedarse donde duele,
es verdad,
¿pero y si soy yo misma la que duele?
¿cómo escapo de lo que me hace existir?
¿Dónde me refugio si el lugar seguro
es una trinchera bombardeada de noche?
¿Adónde huyo si la pólvora me persigue porque estoy hecha de ella?
Pues es simple,
pienso;
No huyendo
No renegando
No avergonzándome.
Ni de las heridas
ni de las contradicciones
ni del dolor
ni de los monstruos.

En definitiva:
ni de mi casa.
Proclamándome propietaria de una tierra de nadie.
Proclamándome algo que siempre he sido
a pesar de haber renunciado a algunos cargos.
O de haber estado de baja.
Tomando por bandera aquello que me hace humana; el dolor.
Porque sí,
a veces duele y no quiero moverme.
A veces,
me siento segura entre estos montones de tierra. Que a menudo me llaman casa.
Que me miran disculpándose.
Mientras yo les niego el perdón,
porque también me pertenecen.
Y les digo que vamos a llegar muy alto
y que habrá algún día que deje de esconderlos para que puedan explicarle al mundo
que es posible estar rota
y aun así estar más completa que nunca.

Laura Hurtado Acín

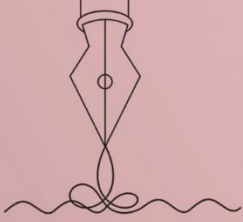

CATALÀ – categoria A

LA FOIETA

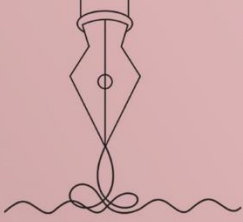
A mon pare

D'eixa olivera ahí on la veus, que hui
passa la gent i no saps ni que està,
el guarda deia sempre que passava
que no n'hi havia un altra de més gran
ni en tot el terme de la Vall ni en Nules.
Era un bon tros, esta foieta, bo!
Mon pare deia que estes oliveres
les havien plantades els moriscs.
No veus quins troncs més guapos tenen totes?
Allà on vius tu planteu les oliveres
com si foren fruitals, arregladetes.
Ací es deixa més l'arbre. Era un bon tros.
Se l'estimaven poc! Tenia aljub
i ací a este avall que fa creixia tot.
Mira-la bé, si és gran, jo de deu anys,
era el doble, que una branca va caure,
més de mitja. Ja ho crec que més de mitja.
En esta olivereta jo he nascut.
Estava abatollant-la, de xiquet,
i encara sort que vaig veure unes vespes,
tres o quatre, que em van volar pels morros.
"Açò què és tanta vespa?" I mire en terra
i n'hi havia un vesper més gran que una olla.

Tu imagina't si el xafe on estaria!
Tiren al coll, les vespes, a ofegar.
Li ho vaig dir a mon tio i ja no sé
què van fer amb les vespes. Quins dos mons!
Ara tot de cotxets i furgonetes.
Abans u com el iaio, amb el saquet,
de bon matí venia a poc a poc
i tornar era el cotxe de les cinc
que passava per eixa carretera,
el cotxe de Sogorb. Les cinc serien,
que alguns mesos les sis seria tard.
Veus quines vides? Pos tot s'ha acabat.

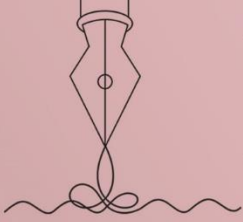
Manuel Roig Abad

CASTELLANO – categoría A

VERANO DE 1994

Si tuviera las piernas largas, muy largas,
más largas, y los pies ligeros;
si pudiera correr rápido, muy rápido,
mucho más rápido;
abriría la puerta y bajaría a la calle,
dejaría atrás el parque y el colegio,
atravesaría el valle y subiría por el desfiladero,
cruzaría la autopista y el peaje,
recorrería la meseta hasta llegar a la sierra,
entraría en el pueblo bordeando el prado
donde pronto habrá un centro comercial,
caminaría por las estrechas aceras
junto al sucio muro gris que acabarán pintando,
vería en la esquina la tienda de ultramarinos
que ya no está,
alzaría la mirada hacia la casa y el balcón
con su toldo naranja,
corriendo llegaría hasta la verja y
nos vería allí, bajo la sombra del árbol
en bañador,
mi prima y yo compartiendo un bocadillo
de choped y queso,
mi tío Toño y mi tío Carlos jugando a las cartas
secándose al sol,

mi madre que se acerca dejando la huella
de sus pies húmedos,
el olor a cloro, el azul aséptico, el sol de Madrid,
el hormigón blanco, el brillo del agua, el verde del jardín,
el pelo corto de mi madre, a lo garçon,
el gesto de Carlos, como de actor,
la escandalosa risa de Toño.
Me quedaría allí durante horas, mirando,
tan jóvenes, tan guapos,
sin saber que la vida y aquel rayo
acabaría alcanzándonos.

Karmele Ruiz de Gopegui Peláez